

то-то Мажарско поле. Но голѣми-тѣ чарди отъ едри волове съ джлги и малко увиснали рога, що са пазятъ отъ вжоржени говедари съ джлги мустаци и лѣки дрѣхи, привличатъ много очи-тѣ на пжтникъ-тѣ: тѣзи пастири сж синове на Арпада, потомци на Хунядови-тѣ войници.

«Има нѣколко месеца откакъ мои-тѣ занимания ма ви-каха да отида въ Бжлгария. Съ сега четвјрти пжтъ прѣмину-вамъ прѣзъ маджарска-та пустия, и защо-то искахъ да при-стигна бжрже, тржгнахъ по желѣзница-та отъ Виена за Базияшъ и за една нощъ прѣминахъ цѣла Долня-Унгария. По деветъ часа сутрѣнта, като преминувахме презъ ливади-тѣ, съ единъ още сжнливъ погледъ, едно мѣсто, кое-то твжрдѣ скоро познахъ, изведнажъ ма разбуди. Това место бѣдний градецъ Ба-зияшъ, кой-то са намира на лѣвий брѣгъ на Дунава между двѣ много гористи страни; тукъ са спрѣ желѣзница-та и азъ трѣбваше да са кача на вапора отъ Австр. паракодно друже-ство за долний Дунавъ. Базияшъ е на Австрийска земя, но брѣга на срѣща му е Сжрбско. Оттука вече влизамъ въ Истокъ.

«Благодарение на чести-тѣ сношения между Истокъ и Дунавски-тѣ Бняжества, долний Дунавъ до влашка-та граница много пжти е описванъ, та азъ не ща да затруднявамъ чита-тели-тѣ съ едно описание, съ една картина, коя-то нѣма да имъ прѣдстави нищо ново. Азъ ще ги задоволя само съ то-ва, като спомена за желѣзни-тѣ врата (ада-калеси) на хубави-тѣ, сѣнчести-тѣ и страшни места до Оршова, дѣ-то са срещатъ Австрия, Сжрбия и Влашко, и за тѣхно-то насе-ление, облечено въ разнообразна носия (дрѣхи, костюмъ). Влашкий брѣгъ откакъ Оршова открива едни безкрайни стѣпи съ една тжмна зеленина и една утомима голота, коя-то умо-рява око-то и го накарва да са обжрне кжмъ хжлмове-тѣ на дѣсний брѣгъ, кои-то напротивъ го правяха още по-живопи-сенъ. Навикналъ вече да гледамъ въ Истокъ голи вжрхове пла-нини, правеше ма тукъ да намирамъ една ненадѣйна и тро-гателна очарователностъ въ гжсти-тѣ гори, кои-то покриваха всички-тѣ височини на Сжрбия, отъ долу до горѣ. Гори-тѣ въ Сжрбия са пазятъ споредъ едно тѣхно народно сுவѣрие: «кой-то отсече едно джрво, убива единъ Сжрбинъ,» казва тѣхна-та пословица.

«Хжлмове-тѣ начнаха малко-по-малко да са изгубватъ предъ очи-тѣ ми и най-сетнѣ са яви една поляна отъ насипъ доста населена, на коя-то бѣ и града Неготинъ. Азъ поздравихъ съ